

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica pomenirii izgonirii lui Adam din rai

Eu sunt Hristosul Tatălui, Cuvântul Tatălui, și vin din dreapta Tatălui, vin în cuvânt din cer pe pământ, căci am putere să vin și să pot tot ceea ce voiesc să fac. Amin.

Vino, Israele român, în taina cuvântului Meu, vino în ea și stai în ea până i se va arăta rodul, căci tu ești rodul cel văzut al tainei cuvântului Meu, tu ești rod din rod, căci este scris: *«Eu sunt vița; voi, mlădițele viței»*.

Israele, căsuța Mea, să fim casă unii altora. Eu cobor mereu la tine, și tu te ridici mereu la Mine și ne suntem casă unii altora, și aceasta este taină nevăzută, căci taina nu se vede, dar este, mai mult decât cele ce se văd că sunt. Eu sunt Cel ce pe toate le-am adus la ființă, și le-am adus din ne-ființă, din cele ce nu erau le-am adus la ființă, căci cuvântul Meu este Duhul Meu, Care Se face faptă prin rostire de cuvânt. Amin.

Israele român, căsuța Mea cea vie, vin cu masă de cuvânt în căsuța Mea cea vie și Mă fac învățătură din cer pe pământ, ca să aibă omul ce mânca și să nu moară cel ce voiește să aibă hrană vie, din cer hrană, nu de pe pământ.

O, Israele, mare este cartea Mea cu tine, și vei vedea pecetea pe care am desfăcut-o Eu ca să Mă fac carte cu tine pe pământ. Cartea este învățătură, dar nu ca pe pământ. În afară de Mine nici o carte nu este carte, căci singura carte, Eu sunt, Eu și cu poporul Meu. Amin. Poporul Meu este cel ce face voia Mea ascultând cuvântul Meu și împlinindu-l. Unde mai am Eu pe pământ biserică după chipul și asemănarea Mea? Peste tot Mă uit cu ochiul Meu și nu văd voia Mea în biserici. O, unde mai am Eu rai pe pământ? Am venit din cer acum două mii de ani, ca să fac rai în om și să fiu cu omul. Am venit să fac biserică nouă, ca și raiul cel de la început, dar omul, ca și omul cel zidit întâi, a făcut din „da“, „nu“. Cine face „nu“ din „da“ și „da“ din „nu“, acela face voia lui satana și se face satană pentru Dumnezeu, precum s-a făcut îngerul cel frumos, dimpreună cu ceata lui.

Cine l-a făcut pe satana? Cine a făcut satană din înger? Fiilor, fiilor, fiți mari cu înțelepciunea și cu credința, căci omul cel întâi zidit a cugetat asupra ființei lui Dumnezeu, a ispitit pe cele cu privire la ființa lui Dumnezeu, la firea lui Dumnezeu, și de atunci îngerul care s-a numit apoi satană l-a slujit pe om, și s-a făcut război în cer, după cum este scris, și de atunci Adam s-a îmbrăcat cu trupul cel muritor, și a ieșit din rai prin aceasta.

Fiilor, fiilor, Eu, Domnul, am făcut ființă din ne-ființă, căci sunt Cel ce sunt, și sunt Atoatefăcătorul. Toate ființele, pentru om le-am făcut Eu, pentru omul cel întâi zidit. L-am zidit din lut pe om, și suflarea Mea peste el a făcut din el ființă vie. Am suflat peste lutul pe care l-am făcut cu mâna Mea după chipul Meu, și i-am dat suflet viu, și l-am numit om, și l-am iubit, și i-am dat în dar tot ce am creat, și l-am învățat să Mă asculte ca pe Cel ce l-a făcut pe el ca să fie. I-am dat voință liberă, ca să poată iubi nestrăciunea, ca să poată iubi pe Creatorul său, că Eu am nevoie de iubire de la om. Cel ce nu este liber cu voința, acela nu are iubirea lui. I-am dat voința liberă ca să Mă iubească, de aceea i-am dat, și apoi l-am învățat și i-am spus: *«Din toți pomii raiului poți să mănânci, dar din pomul cunoașterii lui Dumnezeu să nu iei, ca să nu mori, ca să nu te ridici peste Dumnezeu, Care pe toate le cunoaște»*.

Atocunoașterea este a lui Dumnezeu, nu este a omului, dar omul a cugetat asupra ființei lui Dumnezeu, iar duhurile cerului au văzut pe omul cel întâi zidit pe care-l iubea Dumnezeu, au văzut în cugetul omului, căci duhurile își au lucrarea lor prin cuget. Cine are cuget? Dumnezeu și omul. Îngerii slujeau cugetului lui Dumnezeu și cugetului omului, și așa și-au început ei lucrarea lor în cer. Omul a fost pus de Dumnezeu peste toate cele create de Dumnezeu pentru om, iar în

vremea semeției omului, în vremea cugetării lui asupra ființei și a firii lui Dumnezeu, a căzut omul, și cu el au căzut toate ființele vii, îmbrăcând ca și omul trup muritor, și prin omul cel întâi zidit s-a pângărit și s-a prăbușit tot neamul omenesc care avea să iasă din omul cel căzut din rai.

O, poporul Meu, omul cel dintâi n-a voit să postească o singură dată, și prin aceasta s-a prăbușit neamul omenesc. Dar cel ce nu postește de atâtea ori prin porunca postului, ce-și face lui și neamului lui și casei lui?

E zi de veghe, e sărbătoare de veghe peste bisericile de pe pământ, care au astăzi scris începutul postului pentru pomenirea patimilor Mele. E zi de pomenire pentru ziua când omul cel întâi zidit a fost izgonit din rai prin porunca cea călcată în ceasul al șaselea din zi, întinzând mâna să ia cunoașterea lui Dumnezeu și să fie Dumnezeu, ca și Creatorul său. De aceea mâna omului Mi-a bătut cuie în mâini și în picioare în ceasul al șaselea din zi, asemănându-se cu Adam și cu fapta sa, ridicând mâna asupra Mea în ceasul al șaselea din zi. Atunci s-a făcut întuneric mare până la ceasul al nouălea, și Adam a fost scos din rai prin însăși fapta sa, fapta neascultării de Dumnezeu. Eu de atunci nu mai am odihnă și umblu suspinând între cer și pământ, căutând după omul cel lucrat de mâna Mea, omul cel întâi zidit, omul prin care neamul omenesc și-a pierdut nestricăciunea și fericirea cea din rai. Tatăl M-a trimis din cer pe pământ acum două mii de ani, ca să iau asupra Mea firea cea căzută a omului, și am luat-o pe deplin, căci în ceasul al șaselea din zi când omul cel întâi zidit a întins mâna asupra Mea ca să ia cunoașterea Mea, Eu am fost întins pe cruce și pironit de mâna omului căzut, iar în ceasul al nouălea când omul a fost căzut din rai prin fapta nesupunerii, Eu, Domnul, fiind pe cruce, Mi-am dat sufletul și Duhul în mâna Tatălui Meu, pentru răscumpărarea omului cel zidit de Dumnezeu.

Am venit pe pământ ca să mor ca omul, iar înainte de patima Mea cea care a șters păcatul lui Adam, Eu am postit patruzeci de zile rugându-Mă Tatălui pentru ca să se șteargă păcatul omului cel întâi zidit, care n-a voit să postească de neascultare, care n-a voit să nu mănânce neascultare. De ce i-am spus Eu lui Adam să nu mănânce fruct din pomul cunoașterii? Pentru că era a lui Dumnezeu cunoașterea, nu a omului, pentru că nu voia Domnul să moară omul prin cunoaștere. Eu așa i-am spus omului: *«Dacă vei întinde mâna să iei din pomul cunoașterii binelui și răului, vei muri negreșit»*.

Omul nu știe să se ferească de rău dacă ajunge să-l cunoască, fiindcă dacă-l cunoaște, îl și face, așa cum s-a întâmplat cu Adam, căruia i-am spus să nu facă rău, să nu facă neascultare. Omul care face răul fără ca să știe că e rău, răul acela nu are nici o putere asupra omului, dar dacă omului i se spune că răul este rău, atunci omul are păcat dacă face răul, are prin faptul că știe că răul este rău și că nu trebuie făcut. Scris este cuvântul Meu în Scripturi: *«Dacă omul n-ar ști, n-ar avea păcat, dar pentru că știe și pentru că zice că știe, păcatul cel dintâi făcut de om stă asupra omului»*.

Ține minte, poporul Meu, că duhurile cele fără de trup lucrează prin gândul lui Dumnezeu și al omului. Ia aminte și învață, Israele, că după ce îngerul cel frumos a căzut cu ceata lui cu tot prin slujirea cugetului semeț al omului cel întâi zidit, care a voit să se facă Dumnezeu, de atunci sunt două feluri de duhuri: Duhul lui Dumnezeu, Cel bun, și duhul potrivnic lui Dumnezeu, duh rău. Învață de la Mine, că n-ai de unde să înveți de pe pământ, că duhurile își au lucrarea lor prin cugetul lui Dumnezeu și al omului, prin cugetul cel bun și prin cugetul cel rău, după cum lucrează cugetul. Te învăț adevărul, poporul Meu, că pe pământ se caută adevărul și nu se află. Vin și îți spun ție adevărul, ca să audă de la tine și omul cel ce se dă că-l știe și că-l cunoaște. Ia aminte și învață de la Mine, că nu se putea să se întâmple răul în cer, între duhurile cerului, până ce mai întâi nu s-a atins de Dumnezeu prin duhul semeției de sine omul cel întâi zidit, care s-a voit să fie Dumnezeu, cugetând asupra lui Dumnezeu, luând din roadele pomului lui Dumnezeu, pomul cunoașterii, pom care era pus deoparte prin cuvântul cel rostit către om: *«Să nu iei, omule, din pomul acesta!»*. O, poporul Meu, tu trebuie să fii cel mai învățat de pe pământ, căci prin tine

voiesc să repar lucrarea Mea cea stricată de om de la început și până la sfârșit; prin tine și prin venirea Mea cea de la sfârșitul timpului. Amin.

Omul care cunoaște cele ce sunt în ființa lui Dumnezeu, acela ajunge să se semețească, fiindcă e păcat să treacă omul peste Dumnezeu, iar cel ce trece, acela cade în păcatul desfrânării, căci scris este: «*Celor semeți le stă Domnul împotriva și îi dă satanei*», iar satană înseamnă desfrânare și patimi de ocară, plata omului cel semeț, ca să știe omul că nu poate fi Dumnezeu, și să se pocăiască omul și să caute cu umilință după harul Domnului, care este pentru cei supuși lui Dumnezeu.

Carnea pofteste, și se face poftă în trup. Femeia a fost carne din carnea omului cel întâi zidit, și carnea femeii s-a făcut poftă pentru bărbat, căci femeia a poftit împotriva lui Adam. Dacă Adam nu i-ar fi spus femeii lui cuvântul cel de la Domnul ca să nu ia din pomul cunoașterii, n-ar fi auzit îngerul cel frumos cuvântul spus femeii, și dacă l-a auzit, s-a făcut duh rău, supunându-se omului și nu lui Dumnezeu. Omul era iubit de Dumnezeu și s-a semețit și și-a făcut înțelepciune în sine, iar îngerul cel frumos lucra prin om, și omul i-a dat trup prin șarpe. Șarpele s-a încolăcit pe pom, și aceasta a lucrat în mintea omului, în cugetul omului, asupra rodului cunoașterii. Femeia s-a atins și a mâncat și a luat cunoaștere, și i s-au deschis ochii pentru bine și pentru rău, și a dat și bărbatului, și atunci omul s-a îmbrăcat în trup stricacios, în trup muritor, și prin om toate ființele au luat moartea în carnea lor, în trupul lor.

Fiilor, fiilor, ce este carnea și cine a făcut-o și cine o crește ca să fie? O, fiilor, ce am spus Eu să mănânce omul? Ce am spus Eu să mănânce animalele și păsările cerului și vietățile toate, pe care Eu le-am pus între cer și pământ ca să trăiască? Eu nimănui nu i-am spus să mănânce carne sau să fie carne de mâncat. Eu i-am dat omului spre hrană iarba care face sămânță și tot pomul care are rod cu sămânță într-însul, iar celorlalte vietăți le-am dat ca hrană iarba verde. De ce oamenii mănâncă animale și păsări și vietăți? De ce animalele și păsările și vietățile se mănâncă unele pe altele și pe oameni? De ce nu mănâncă ce le-am dat Eu ca hrană? De ce, oare? Cine poate să-Mi răspundă? O, este, oare, cel ce-Mi va răspunde? Eu, Domnul, îi poruncesc să-Mi răspundă.

Eu sunt Cel ce aud orice glas, așa cum am auzit glasul lui Abel, care striga la Mine din pământ. Acest copil al lui Adam a vărsat sângele mielului cel adus ca jertfă a inimii lui înaintea lui Dumnezeu. Eu am luat jertfa inimii lui, jertfa iubirii lui către Mine, dar sângele mielului jertfit a făcut miros de sânge pe pământ, și apoi sângele lui Abel a însemnat pământul cu sânge de om, și iată, carnea și sângele nu trag cu moștenirea împărăției cerurilor.

Fiilor, fiilor, ce este carnea și cine a făcut-o și cine o crește ca să fie? De ce mănâncă oamenii carne? De ce mănâncă animalele carne? De ce se mănâncă, fiilor, carne? De ce carnea mănâncă carne? De ce nu se mănâncă ce am lăsat Eu spre mâncare? Cine poate să-Mi răspundă? Eu sunt Cel ce aud pe cel ce-Mi răspunde.

O, unde ești, făptura Mea? Omule cel întâi zidit, răspunde-Mi! Răspunde-Mi, ca să audă tot neamul omenesc că Eu sunt Dumnezeul celor vii și al celor adormiți. Răspunde-Mi, tu, cel zidit de mâna Mea din pământ! Amin, amin, amin.

– *Iată-mă, Doamne. Cine poate sta împotriva cuvântului Tău? Este, oare, cel ce poate să-Ți răspundă în afară de mine? Eu sunt omul cel întâi zidit; zidit de mâna Ta și de iubirea Ta. M-ai zidit din cuvânt și din iubire și din pământ, și m-ai numit om. Nu m-ai numit carne, și m-ai numit om. Eu sunt cel ce am păcătuit împotriva Ta și a mea, iar Tu erai Cel Preaînalt. Tu ești Ziditorul meu și a toate cele văzute și nevăzute care înseamnă Dumnezeu, dar eu m-am făcut fur prin nesupunere. Mi-ai dat tot ce ai creat Tu pentru mine, dar eu am râvnit la ale Tale, Doamne. Tu erai Cel Drept și n-ai ascuns de mine pe cele ale Tale, și le-ai pus în mijlocul raiului, ca să fie ale Tale, nu ale mele; ca să fie semnul Tău în calea mea, ca să fiu Tu cu semn înaintea mea mereu, iar eu să am voie liberă și cu ea să Te iubesc și să fiu iubirea Ta, și Tu să fiu iubirea mea în toate ale mele, și ca să fiu al Tău, și nu al meu. Dar eu m-am înălțat. O, cum de m-am înălțat?*

Nu mai era nimeni pe pământ peste care să mă înalț. M-am înălțat împotriva Ta, Doamne. Am voit să fiu ca Tine și mai mult ca Tine. M-ai așezat în raiul cel din Eden și mi-ai dat mie tot ce ai făcut pentru om, și eu m-am semețit cu gândul că sunt mare peste toate și mi-am zis: „Sunt Dumnezeu și stau pe scaunul lui Dumnezeu“. Din pricina frumuseții mele inima mea s-a îngâmfat și prin trufia mea mi-am pierdut ascultarea și înțelepciunea, după cum este scris în Scripturi despre fapta mea, despre trufia inimii mele în raiul cel din Eden. Tu când ai văzut că mi-am făcut înțelepciunea mea din trufia mea, ai avut grijă de viața mea și mi-ai spus cu poruncă: «Din toți pomii raiului poți să mănânci, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca, vei muri negreșit».

Eu am umblat cu semeție de sine înaintea Ta, Doamne, și am spus taina Ta femeii pe care am numit-o femeie și am numit-o carne din carnea mea și os din oasele mele, și am zis că este a mea. N-am voit să fiu al Tău cu tot ce este al meu, cu tot ce aveam de la Tine făcut și dat, și m-am smuls din Tine și m-am alipit de femeie cu inima mea. Edenul era grădina Ta, nu era a mea, dar în inima mea s-a încuibat nelegiuirea mea cea din trufia inimii mele născută. Când eu am spus către femeie porunca Ta să nu mănânc din pom, femeia cea din carnea mea s-a făcut din carne poftă, și gândul ei a lucrat prin pofta ei, și îngerul cel frumos a lucrat pentru femeie prin trupul șarpelui care se încolăcise pe pomul cel cu roade oprite pentru mâncat. Acesta a îndemnat pe femeie să mănânce, că nu va muri, ci «li se vor deschide ochii și vor fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul». Șarpele s-a făcut semn rău în calea omului prin pofta omului, prin semeția omului, căci Tu le stai împotriva celor ce se semețesc în cugetul inimii lor, Doamne, Creatorule a toate, și ai pus dușmănie între șarpe și om, și iubirea a început să plângă în Eden, și firea plângea și ea pentru căderea omului, căci omul s-a făcut carne și fire stricăcioasă, Doamne, iar carnea la carne trage, și carnea este pentru moarte, nu pentru Dumnezeu.

Ce este carnea? Iată întrebarea Ta, Doamne. Cine este cel ce a făcut-o? Eu sunt cel ce-ți răspund. Eu sunt cel ce am făcut din lucrul mâinilor Tale carne și fire stricăcioasă, că am greșit înălțându-mă, și apoi am greșit neascultând porunca Ta să nu mănânc din ce este al Tău și nu al meu, și apoi am greșit lăsându-mă supus de femeie, și apoi am greșit rămânând de partea ei și nu de partea Ta, Doamne. Eu sunt rădăcina omului cel supus cărnii și firii stricăcioase, dar Tu ești din cer rădăcina a omului care voiește să se nască din moartea și din învierea Ta dintre cei morți.

Ai venit din cer acum două mii de ani, ca să lucrezi să-l sui pe om la locul de unde eu am căzut. Ai stat nemâncat patruzeci de zile și patruzeci de nopți pentru mine, cel care am mâncat fără voia Ta din ale Tale, păcătuiind cu semeția și cu neascultarea mea de Dumnezeu. Patruzeci de zile și patruzeci de nopți n-ai mâncat, și Te-ai lăsat ispitit de duhul cel rău mai mult decât m-am lăsat eu, dar ispita lui a fost biruită în trupul Tău. Ai biruit Tu ce trebuia să biruiesc eu. Eu am înființat pe duhul rău, iar Tu i-ai strivit puterea prin smerenia Ta și prin ascultarea Ta de Tatăl Tău. Ai plâns cu lacrimă dumnezeiască patruzeci de zile pentru mine, că Tu pe mine mă cauți de șapte mii de ani. În orice om voiești să mă afli, că Tu mă voiești așa cum am fost mai înainte de semeția mea. În orice om mă voiești așa cum am fost când m-ai așezat la începutul meu în raiul cel din Eden.

Iată-mă, Doamne, căci pentru învierea mea ai venit între oameni ca să mori ca omul și să intri după mine în locuința morților în care am intrat cu lacrimi pe obraz pentru tot ce am făcut împotriva Ta, Doamne. Te-am așteptat atâta vreme să vii după mine. Și acum Te aștept să vii pentru tot omul care a murit prin faptele mele cele rele, pe care le-am făcut în raiul cel din Eden. Poporul Tău cel de azi este cărare a venirii Tale, că vei veni curând, curând, și cu Tine vor veni toți cei adormiți întru Tine, întru nădejdea venirii Tale cea de la sfârșitul veacurilor, Doamne și Răscumpărătorule și Fiule al Tatălui ceresc.

Iată-mă, Doamne. Sunt în venirea Ta și îți spun neamului omenesc că nu trebuie să mănânce omul carne, și nici o vietate nu trebuie să mănânce carne. Eu sunt omul cel întâi zidit și am greșit pentru tot neamul omenesc care a greșit prin mine.

Mărturisesc păcatele mele cele din Eden. Cunoașterea este a lui Dumnezeu, nu este a omului, iar eu am greșit atingându-mă prin femeie de cele ale lui Dumnezeu, și luând și mâncând prin femeie.

Eu sunt făcut din pământ român, și sunt român, și sunt omul cel întâi zidit din pământul cel întâi ivit din apă la facerea cerului și a pământului.

Doamne, fie voia Ta peste pământul român, precum a fost la începutul pământului. Duhul meu plânge pentru toată stricăciunea care s-a așezat peste pământ prin neascultarea mea cea de la începutul meu. Duhul meu așteaptă venirea Ta, Doamne, Fiule al Tatălui și Fiule al omului, Care vii cu taina nestricăciunii omului, pe care eu am pierdut-o pentru mine și pentru fiecare om. Dar Tu ești Răscumpărătorul Care vii, și nu este om să pătrundă pe Dumnezeu, Cel ce este și Cel ce vine, Cel ce a murit și a înviat pentru fiecare om.

Iată-mă, Doamne, că m-ai chemat, și am venit la cuvântul Tău, că Tu ești Dumnezeul meu. Fericit este omul care ascultă pe deplin de glasul lui Dumnezeu.

Doamne, curăță-mă de vina mea, care a căzut peste tot neamul omenesc, că am ieșit cu ea în fața cerului și a pământului, ca să vină apoi împlinirea făgăduințelor venirii Tale pe pământ, în lucrare de cer nou și de pământ nou pe pământul român pe care Tu stai și cuvintezi cuvântul venirii Tale, chemând toate neamurile pământului înaintea Ta, pentru ziua cea mare a răscumpărării. Amin, amin, amin.

– O, poporul Meu de azi, omul cel întâi zidit Mi-a răspuns și a venit când l-am strigat. Vino și tu în taina cuvântului Meu și stai în ea, că tu ești rodul cel văzut al tainei cuvântului Meu și ești așteptat de omul cel întâi zidit și de toți urmașii lui. Eu sunt Cel ce pe toate le-am adus din neființă la ființă atunci când le-am creat. Nu le-am creat ca să se mănânce unele pe altele. Nu le-am zis să fie carne de mâncat unele pentru altele. Vreau să repar stricăciunea pe care Mi-a făcut-o omul cel întâi zidit, și după el tot omul cel ieșit din om. Vin și vărs din Duhul Sfânt peste duhul oamenilor, iar tu, poporul Meu, ești unealta cu care-Mi lucrez lucrarea cea pentru împlinirea venirii Mele și a făgăduințelor Mele pentru răscumpărarea trupurilor. Amin.

O, Israele, minunată este cartea Mea cu tine, și vei vedea cu ochii tăi pecetea ei, pecetea pe care am desfăcut-o Eu ca să Mă fac carte cu tine pe pământ, cartea venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl, cartea cerului nou și a pământului nou, cartea învierii făpturii, Cartea Adevărului. Amin. Fericit este omul care ascultă de glasul Meu cel din cartea aceasta, căci vremea venirii Mele este aproape. Fericit este omul care-Mi slujește Mie în calea venirii Mele, căci sunt aproape întru venirea Mea și cartea venirii Mele merge peste tot pământul înaintea Mea. Amin, amin, amin.

16-02/01-03-1998